

Chambre des Représentants

26 FÉVRIER 1953.

PROPOSITION DE LOI

portant des mesures temporaires relatives à la régularisation de certains agents temporaires des administrations de l'Etat.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition tend à mettre le point final à la situation créée par l'admission d'agents temporaires depuis 1940 dans les administrations de l'Etat, et par l'absence de recrutement d'agents définitifs selon les formes et la procédure instituées par l'arrêté royal du 2 octobre 1937 portant statut des agents de l'Etat.

La loi du 28 décembre 1950 a déjà donné au Gouvernement, et l'occasion et le pouvoir de prendre à cet effet les mesures nécessaires pour résorber de la manière la plus adéquate le nombre si important d'agents temporaires fonctionnant dans les administrations de l'Etat.

Un arrêté royal, le 23 juin 1951, fixait en cette matière, certaines règles qui devaient permettre de guérir la plaie sociale du temporariat. Bien que ce souci seul fut à l'origine de la réglementation, celle-ci s'étendit beaucoup plus loin, en débordant le problème du temporariat, par l'adjonction d'un chapitre réservant à certains agents définitifs, des avantages au moins équivalents à ceux dont bénéficiaient les agents temporaires.

Cependant le 31 décembre 1951, date extrême des pouvoirs attribués au Gouvernement, arriva avant que certaines conséquences de l'arrêté royal du 23 juin 1951 bien souvent désastreuse pour beaucoup de temporaires aient pu être revues de façon équitable.

C'est ainsi que les articles 2 et 3 de l'arrêté royal du 23 juin 1951 imposent comme condition à la nomination en stage, la prestation antérieure au 4 janvier 1951, de fonctions temporaires pendant une durée équivalente à la durée du stage.

Cette condition rompt, à tout le moins au détriment des agents des 2e et 1re catégories, l'égalité qui eût dû être de rigueur. En effet, la durée du stage pour les agents des

Kamer der Volksvertegenwoordigers

26 FEBRUARI 1953.

WETSVOORSTEL

houdende tijdelijke maatregelen betreffende de regularisatie van sommige tijdelijke personeelsleden der Rijksbesturen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Onderhavig voorstel strekt er toe definitief een einde te maken aan de toestand die geschapen werd door de toelating sedert 1940 van tijdelijke personeelsleden in de Rijksbesturen en door het uitblijven van de recrutering van vaste personeelsleden volgens de regels en de procedure ingesteld bij het Koninklijk besluit van 2 October 1937, houdende statuut van het Rijkspersoneel.

De wet van 28 December 1950 heeft reeds aan de Regering, én de gelegenheid én de macht toegekend om te dien einde de maatregelen te treffen welke vereist waren om op de meest geschikte wijze het zo belangrijk aantal tijdelijke personeelsleden op te slorpen die in de Rijksbesturen werkzaam waren.

Bij een Koninklijk besluit van 23 Juni 1951 werden ter zake enkele regels vastgelegd om deze sociale kwaal van het systeem der tijdelijken te verhelpen. Alhoewel enkel deze bekommernis tot deze reglementering aanleiding had gegeven, reikte deze laatste echter veel verder; door toevoeging van een hoofdstuk waarbij aan sommige vast aangestelde personeelsleden voordelen worden verleend welke ten minste gelijk zijn aan die welke de tijdelijke personeelsleden genoten, ging zij de kwestie der tijdelijken te buiten.

De 31ste December 1951 — uiterste datum voor de geldigheid van de machten welke aan de Regering werden toegekend — brak echter aan alvorens sommige gevolgen van het Koninklijk besluit van 23 Juni 1951, die voor tal van tijdelijken rampspoedig waren, op een billijke wijze konden worden herzien.

Aldus wordt bij artikel 2 en 3 van het Koninklijk besluit van 23 Juni 1951 als voorwaarde voor de benoeming tot stagiaire vereist het vervullen voor 4 Januari 1951 van tijdelijke functies gedurende een periode gelijk aan de duur van de proeftijd.

Deze voorwaarde doet aldus — ten minste ten nadele van de personeelsleden van de 2de en de 1ste categorie — afbreuk aan de gelijkheid die als algemene regel moest

3e et 4e catégories est d'un an, celle du stage des 2e et 1e catégories est respectivement de 2 et 3 ans.

L'inégalité involontaire créée de la sorte permet la régularisation des temporaires n'ayant qu'un an de fonctions au 4 janvier 1951 pour autant seulement qu'il s'agisse d'agents de la 3e catégorie tandis que l'entrée en service doit remonter au plus tard au 3 janvier 1948 ou au 3 janvier 1949 selon qu'il s'agit de temporaires des 1re et 2e catégories. Cette inégalité fut rendue plus choquante encore lorsque des arrêtés royaux particuliers des 29 et 31 décembre 1951, pris sur proposition, respectivement du Ministre des Travaux Publics et du Ministre de la Santé Publique et de la Famille ont établi une dérogation à cette règle de la durée des fonctions en faveur des seuls ingénieurs temporaires de ces deux départements.

La conséquence de cette inégalité est exposée sous forme de question et réponse parlementaires, au n° 33 du bulletin des questions et réponses, session 1951-52 — Chambre des Représentants (question n° 82 de M. Brunfaut du 12 août 1952).

Ainsi, le gouvernement se trouvant depuis le 31 décembre 1951 dans l'impossibilité légale de compléter les mesures de régularisation l'on verra des universitaires, avocats, médecins, licenciés, ayant accompli des fonctions de secrétaire d'administration, conseiller et conseiller adjoint, pendant moins de 3 ans avant le 4 janvier 1951, régularisés comme rédacteurs, commis, voir classeurs.

La présente proposition vise par conséquent à redresser cette situation illogique et choquante, en donnant notamment au Gouvernement la possibilité légale :

— de limiter à 1 an la durée des fonctions qui ont dû être prestées avant le 4 janvier 1951 pour pouvoir bénéficier des mesures de régularisation dans la catégorie dans laquelle chaque agent a travaillé effectivement;

— d'appliquer à tous les agents la mesure dérogatoire arrêtée en faveur des ingénieurs des Travaux Publics et de la Santé Publique par les arrêtés royaux des 29 et 31 décembre 1951.

Il ne convient nullement de rétablir, contrairement au prescrit de l'article 6 de la Constitution, un privilège quelconque, ou une différence de traitement entre les agents de l'Etat qui doivent posséder un diplôme universitaire, selon qu'ils sont revêtus de l'un ou de l'autre de ces diplômes, ni de créer en fait une hiérarchie entre ces diplômes.

La présente proposition de loi tend à mettre un terme à cette situation et prévoit que la question devra être réglée à très bref délai.

gelden. Inderdaad, de duur van de proeftijd voor de personeelsleden van de 3e en de 4e categorie bedraagt één jaar terwijl de stagetijd voor de personeelsleden van de 2e en de 1ste categorie respectievelijk 2 en 3 jaar belooft.

De onvrijwillige ongelijkheid die aldus in het leven geroepen werd laat de regularisatie toe van tijdelijken die op 4 October 1951 slechts één jaar dienst telden, voor zover het personeelsleden van de 3e categorie geldt, terwijl de datum van de indiensttreding uiterlijk 3 Januari 1948 of 3 Januari 1949 moest zijn wanneer het personeelsleden geldt van de 1ste of de 2e categorie. Deze ongelijkheid werd nog vergroot toen bij de bijzondere Koninklijke besluiten van 29 en 31 December 1951, genomen op de voordracht, respectievelijk van de Minister van Openbare Werken en de Minister van Volksgezondheid en van het Gezin, een afwijking werd voorzien op deze regel van de duur der functies ten bate van de tijdelijke ingenieurs alleen van deze beide departementen.

Het gevolg van deze ongelijkheid werd uiteengezet onder de vorm van een Parlementaire vraag, in n° 33 van het Bulletin van Vragen en Antwoorden, zittingsjaar 1951-1952 — Kamer der Volksvertegenwoordigers (vraag n° 82 van de heer Brunfaut van 12 Augustus 1952).

Daar de Regering sedert 31 December 1951 in de wettelijke onmogelijkheid verkeert de regularisatiemaatregelen aan te vullen, moeten zodoende universitaires, advocaten, geneesheren, licentiaten, die de functies van bestuurssecretaris, adviseur en adjunct-adviseur uitgeoefend hebben, minder dan 3 jaar vóór 4 Januari 1951, geregulariseerd zijn als opstellers, klerken, zelfs als klasseerders.

Onderhavig voorstel strekt er bijgevolg toe deze onlogische en tegen de borst stuitende toestand te verhelpen door de Regering namelijk de wettelijke mogelijkheid te bieden :

— de duur van de functies die vóór 4 Januari 1951 moesten worden gepresteerd om de regularisatie-maatregelen te kunnen genieten in de categorie waarin elk personeelslid werkelijk gefungeerd heeft, te beperken tot 1 jaar;

— op al de personeelsleden de afwijkende beschikking toe te passen die ten bate van de ingenieurs van Openbare Werken en van Volksgezondheid bij de Koninklijke besluiten van 29 en 31 December 1951 werden ingevoerd.

Het gaat hier geenszins om de wederinvoering, in strijd met het bepaalde bij artikel 6 van de Grondwet, van om het even welk voorrecht of van een verschil in wedde onder de personeelsleden van de Staat die een universitaire diploma moeten bezitten, naargelang zij houder zijn van een of ander dier diploma's, noch enige hiërarchie tussen deze diploma's tot stand te brengen.

Onderhavig wetsvoorstel strekt er toe een einde te maken aan deze toestand en voorziet dat het vraagstuk binnen zeer korte tijd zal moeten opgelost worden.

A. SAINT-REMY.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Le Roi peut, en organisant pour chaque groupe d'emplois de début un concours spécial d'admission aux emplois définitifs des administrations de l'Etat, en réserver l'accès :

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

De Koning kan, bij de inrichting voor elke groep van aanvangsbetrekkingen van een bijzonder vergelijkend examen voor toelating tot de vaste Rijksbetrekkingen, de deelneming hieraan beperken tot :

1) aux candidats inscrits sur l'une des quatre premières listes de priorité visées par l'article 2 de la loi des 3 août 1919 et 27 mai 1947;

2) aux agents temporaires de l'Etat, en fonctions le 4 janvier 1951 et aux anciens agents temporaires qui étaient régularisables en vertu des dispositions des arrêtés du Régent des 30 avril 1947/10 avril 1948.

Art. 2.

Le Roi peut, à l'égard des candidats visés au 2° de l'article 1er :

a) fixer un programme de concours différent de celui imposé aux autres candidats;

b) dispenser du concours d'admission;

c) modifier les conditions générales de participation aux concours et de nomination à titre définitif.

Art. 3.

Les pouvoirs conférés au Roi par la présente loi prendront fin trois mois après son entrée en vigueur.

24 février 1953.

A. SAINT-REMY.
C. VERBAANDERD.

1) de kandidaten ingeschreven op een der eerste vier prioriteitslijsten bedoeld bij artikel 2 der wet van 3 Augustus 1919 en 27 Mei 1947;

2) de tijdelijke personeelsleden van de Staat die op 4 Januari 1951 in dienst zijn en de gewezen tijdelijke personeelsleden die konden geregulariseerd worden krachtens de bepalingen van de besluiten van de Regent dd. 30 April 1947/10 April 1948.

Art. 2.

De Koning kan, ten overstaan van de kandidaten bedoeld bij het eerste artikel, 2° :

a) een programma bepalen voor het vergelijkend examen dat verschillend is van dat opgelegd aan de andere kandidaten;

b) vrijstelling verlenen van het toelatingsexamen;

c) de algemene voorwaarden veranderen welke vereist zijn voor de deelneming aan de vergelijkende examens en voor de benoeming in vast verband.

Art. 3.

De machten die bij onderhavige wet aan de Koning verleend worden verstrijken drie maanden na de inwerking-treding van deze wet.

24 Februari 1953.